

En dagbok om Curts resa till Döv-OS i Rom

Åkte ner till Rom 22 juli. Vi var 4 löpare och en ledare, som även var registrerad som tävlande ifall vi skulle drabbas av skador. Tyvärr inga damer.

Väl framme och installerad på hotellet tog man en liten runda i centrala Rom. Folk överallt. Varmt var det dessutom. Köpte hem 18 liter vatten + lite frukt.

Dagen därpå tog vi en längre löprunda i brist på skogsterräng och möjligheter att träna orientering. Sprang förbi Colosseum, en lång kö ringlade in till självaste arenan. Där skulle dock inte Döv OS arrangeras, utan vid självaste Olympic Arena, där Roma FC har sin hemmaarena. Dagen därpå 24 juli fick vi möjligheter att få pröva terrängen där OL tävlingarna skulle genomföras. Bussresan på 9 mil tog 2 timmar i anspråk, varav de sista 15 km 40 minuter!

Åkte zick zack uppför berget som var 1600 m högt. Det skulle vi åka varje tävlingsdag. Inga toaletter på bussarna och möjligheterna att göra paus på vägen var svårt. Det gällde att hålla sig. En och annan kunde inte hålla sig, då användes tomflaskor som nödlösning. Nåväl, väl framme var det kramkalas.

Många gamla ansikten möttes. Några nya. Alla kände alla nästan. Vädret var svalare där uppe.

Träningsbanan runt en slalombacke var en besvikelse. Den var endast 2 km lång och dessutom vid ett skidcenter. Terrängen var kupperad, öppen och bestod av lövskog.

Väl hemma gällde det att ladda upp inför sprintförsöket, jag hade blivit lottad att springa första försöket. Orienteringen har inte velat stämma för mig under våren, så jag var lite orolig.

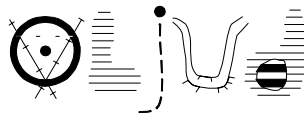
Kom på en 10:e plats på försöket och gick till final. Är inte nöjd med själva tävlingen, men orienteringen började fungera nu. Skönt! Dessutom gick ju alla svenskarna till final.

Finalen dagen därpå, gick sämre. Där bommade jag 6 minuter på en kontroll. Gjorde en sväng för tidigt uppför en sänka. Slutade på en 20:e plats med tiden 36,35. Banan mätte 3.770 m, antalet kontroller var 13 och hade en total höjdstigning på 170 m. Den dagen regnade det och vi hade 14 grader.

En bronsmedalj fick vi med oss hem genom Torbjörn Svenningsson från Mullsjö.

Fredag den 27 juli var en vilodag. Passade på att kolla in Rom och de andra idrotterna.

Lördag 28 juli, klassisk distans. Banan den dagen mätte 8.550 m, 21 kontroller och hade en total

stigning på 330 m. Varmt och sol. Med ett färsk minne från det fina vädret under Eskilstuna 3-dagars, hade jag tagit med mig vätskebältet. Den tävlingen var jag nöjd med, synd bara att det saknades en skärm vid en av kontrollerna där bara stolpen och stämplingsdosan fanns. Kontrollen var placerad vid sydvästra delen av en grop. Jag hittade gropen direkt och kom ifrån syd-öst. Såg aldrig stolpen sprang runt försökte lokalisera mig. Hittade den till sist. Gjorde sen en dålig vägval . Slutade på 19:e plats med tiden 84,17.

En silverplats av Torbjörn. Han gick prickfritt runt. Hittade kontrollen utan skärm direkt.

Några länder lämnade in protest och ville att tävlingen skulle strykas. Tävlingsjuryn beslöt, att tävlingen inte skulle strykas då stolpen och stämplingsdosan fanns på plats.

På kvällen meddelade vår förbundskapten vilka som skulle springa budkavlen. Han hade ett svårt val. 3 av löparna var likvärdiga. Jag fick hedersuppdraget att springa 1.a sträckan. det har jag gjort i alla de stora mästerskap med döva sen 1988.

Söndag en vilodag. Den dagen hade jag vattengymnastik tillsammans med basketkillarna. Senare på dagen tittade jag på semifinalerna.

Tidigt i säng.

Måndag: Man hade vant sig vid rutinerna nu. Tömt blåsan innan avresan, 2 timmar buss, hade fått låna böcker, som gjorde att resan gick snabbt.

Sträckorna var 4700 m med stigning 200 m.

De första kontrollerna var gafflade. Jag stämplade först tillsammans med Ukraina. Vi följdes åt fram till 4.e kontrollen sen samlades klungan. En ryck gjordes och klungan släppte. Hade för bråttom vid en kontroll och gjorde en 2 minuter för lång vänster sväng. På väg till näst sista kontrollen, som var att springa längs en höjd och sen följa med en sänka ner en bit till ett en öppen äng och bakom ängen mellan 2 höjder låg kontrollen. Gjorde om fadäsen att ta fel sänka. Tappade 3 minuter där. Fick springa uppför höjden. Sista biten till målet kändes benen som spagetti. Trodde att jag kommit långt efter. Visade sig att vi var 4.e lag, 4 minuter efter. Vår kille, Jonny på andra sträckan tappade 2 placeringar och till ledarlaget Ukraina hade försprånget blivit 14 minuter. Klungan på 4 lag där Danmark som växlade 2.a var 10 minuter efter Ukraina. Torbjörn på 3.e sträckan gick ut 4 minuter efter klungan sprang snabbt men inte lika säkert som de tidigare tävlingarna, men tillräckligt för att vi skulle komma 2.a efter Ukraina som då hade ökat försprånget till hela 19 minuter.

Silvret fick vi med oss hem. Och den ligger nu hemma i byrån tillsammans med guldmedaljen från Köpenhamn -97.

Totalt tog Sverige 11 medaljer, varav vi tog 3.

Curt Ljungberg